

(Kort bemærkning).

Jette Thomsen (KF):

Arbejdsministeren peger også på en meget større lokal kontakt mellem den enkelte virksomhed og den enkelte medarbejder i AF-systemet, og igennem denne kontakt får man det frem. Der er ingen, der er mere interesseret end virksomhederne i viden om, hvad man har behov for, også i fremtiden. Der står endvidere, at det er de små virksomheder, der skal have en ekstraordinært stor service på det område, men så skal de også tage imod de medarbejdere, der kommer.

Bjørn Elmquist (V):

Denne regerings politik har ført til nedgang i arbejdsløsheden og til vækst i beskæftigelsen. Det er det første klare og glædelige budskab, mit parti Venstre i dag gerne vil bekræfte, når vi drøfter arbejdsmarkedspolitikken.

Arbejdsministeren kalder sin redegørelse, som jeg gerne vil takke ham mange gange for, for en »redegørelse om en offensiv arbejdsmarkedspolitik«. Man kunne på baggrund af det budskab, jeg lige her bekræftede, måske have tilladt sig at kalde den »en endnu mere offensiv arbejdsmarkedspolitik« for dermed at udtrykke, at vi i firkløverregeringens tid allerede har foretaget mange angreb, vi har allerede indledt en aggressiv generaloffensiv mod arbejdsløsheden over en bred front, dvs. både på det, vi mere traditionelt kalder arbejdsmarkedspolitikens område, og som vi i dag konkret skal drøfte, og på de andre mere generelle økonomiske områder.

Inden jeg går i gang med mere detaljerede bemærkninger til arbejdsministerens redegørelse, er der to overordnede betragtninger, jeg ønsker at fremføre.

Den første har med vores arbejdskraft at gøre. Danmark er som bekendt et råstoffattigt land. Vi har ikke mange råstoffer bortset fra vores primære landbrugsproduktion. Derfor er det rigtigt at fastslå, mener jeg, at arbejdskraften i Danmark er vort vigtigste råstof, og den skal vi hæge om, uddanne vel og sørge for, at den fungerer vel, samtidig med at vi aldrig må forledes til at glemme, at det drejer sig om mange, mange individuelle borgere, som skal have plads på arbejdsmar-

kedet til også at have deres egen identitet og deres egne private ønsker.

Dernæst en enkelt betragtning om flaskehalsproblemerne. Flaskehalsproblemerne kender vi til specielt i fremgangstider eller vel næsten udelukkende i fremgangstider, og nogle vil måske sige, at det er et sundhedstegn, når der begynder at dukke flaskehalsproblemer op, fordi det bekræfter, at økonomien er i fremgang, og at der er vækst i nogle af sektorerne i hvert fald.

Det er rigtigt nok, at vi er i økonomisk fremgang, men alligevel vil vi meget nødig se disse flaskehalsproblemer opstå. Når vi taler om arbejdsmarkedspolitikken i den sammenhæng, i den forstand, arbejdsministeren er inde på i sin redegørelse, drejer det sig om netop at få øje på flaskehalsproblemer og risiko for, at de opstår, så tidligt som muligt, så vi kan analysere dem og styre uden om dem. Det er først og fremmest i den konkrete sammenhæng vi ser arbejdsministerens redegørelse her i dag.

Jeg skal nu gøre et par bemærkninger, nærmest stikordsagtigt, til forskellige dele af arbejdsministerens redegørelse.

Ministeren taler i starten af redegørelsen om familiens betydning og siger, at det lægger op til et krav om større fleksibilitet. Det har vor fulde tilslutning, de linjer, som dækker over så mange ting i redegørelsen, og fleksibiliteten kan jo betyde mange ting. Vi har traditionelt i vort samfund haft mange på arbejdsmarkedet, som har opfattet deres egen identitet og deres eget værd først og fremmest i kraft af den funktion, de har haft på en arbejdsplads. Der har været erhverv, job, hvor man med god ret har udviklet stor stolthed og dyrket en identitet. Men vi skal passe på, at vi i omstillingstider som disse, hvor der er store krav om fleksibilitet og bevægelse på tværs af faggrænser, ikke ender med at have så stor stolthed omkring en faglig identitet, at det overskygger mange andre ting og udgør blokeringer og bremser.

Det vil også betyde, at vi skal være parate til at acceptere, at gamle sondringer mindskes, gamle forskelle efterhånden udryddes. En sondring som faglært/ufaglært kan indimellem godt skabe vanskeligheder, og vi skal nok indstille os på, at det skal gælde bredt i samfundet, organisationer og blandt enkelte borgere og myndigheder – hvem det